

Arrest

nr. 160 130 van 18 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 9 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 20 maart 2007 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9.3 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 februari 2008 werd door de gemachtigde van de Federale Minister van Migratie- en Asielbeleid een beslissing genomen houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9.3 van vreemdelingenwet.

Op 11 juni 2009 werd het verblijf aan verzoekster geweigerd als minderjarige.

Verzoekster diende op 10 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 augustus 2010 werd door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing genomen houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster diende op 2 mei 2011 en op 10 oktober 2011, 21 oktober 2011, 10 november 2011 (aanvullingen) een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 26 januari 2012 werd door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing genomen houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster diende op 29 maart 2012 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Bij arrest van 18 juni 2015 (nr. 147.978) werd het annulatieberoep met rolnummer 93.284 verworpen door de Raad.

Op 10 september 2015, werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13.

Op 9 januari 2016, werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, onder een bijlage 13septies (kennisgeving d.d. 9 januari 2016). Het betreft de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: A. (...)

voornaam: H. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Toulal

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 11/04/2014 en 10/09/2015).

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd werd.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 19/10/2006 als minderjarige onder toezicht van een gemachtigde, de tante van betrokkene, een aanvraag tot gezinshereniging ingediend op basis van artikel 15 van de wet van 15/12/1980 als minderjarige onder toezicht van gemachtigde. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 19/01/2007. Deze beslissing met een bevel tot terugbrenging werd op 07/02/2007 aan de gemachtigde van de betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 20/03/2007 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980 als minderjarige onder toezicht van gemachtigde. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 19/02/2008. Deze beslissing met een bevel tot terugbrenging werd op 08/03/2008 aan de gemachtigde van de betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 10/12/2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 als minderjarige onder toezicht van voogd. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10/08/2010. Deze beslissing is op 31/08/2010 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 02/05/2011 een 2de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 26/01/2012. Deze beslissing is definitief op 11/04/2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten.

Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 18/06/2015. Op 10/09/2015 kreeg betrokkene daarnaast een nieuw bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Ook hier gaf betrokkene geen gevolg aan.

Betrokkene verklaart een vriend te hebben in België en heeft een tante in België (E., S. (...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene werd door de stad Brugge geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereiste reisdocument op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten die haar betekend werden op 11/04/2014 en op 10/09/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart een vriend te hebben in België en heeft een tante in België (R., S. (...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien

van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten die haar betekend werden op 11/04/2014 en op 10/09/2015. Deze vorige beslissing/en tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd nochtans door de stad Brugge geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene verklaart een vriend te hebben in België en heeft een tante in België (R., S. (...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, (...) attaché,

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Brugge

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge de betrokkene, A.H. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge”

Op 9 januari 2016, werd aan verzoekster een inreisverbod van 2 jaar opgelegd, onder een bijlage 13sexies (kennisgeving d.d. 9 januari 2016). Het betreft de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: A. (...)

voornaam: H. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Toulal

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09.01.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gehoor gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 11/04/2014 en 10/09/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene kan niet aantonen stappen te hebben ondernomen om haar vrijwillige terugkeer naar haar land van herkomst voor te bereiden.

Betrokkene werd nochtans door de stad Brugge geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader

van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en
- ☐ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft op 19/10/2006 als minderjarige onder toezicht van een gemachtigde, de tante van betrokkene, een aanvraag tot gezinshereniging ingediend op basis van artikel 15 van de wet van 15/12/1980 als minderjarige onder toezicht van gemachtigde. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 19/01/2007. Deze beslissing met een bevel tot terugbrenging werd op 07/02/2007 aan de gemachtigde van de betrokkene betekend. Daarnaast heeft betrokkene meerdere aanvragen tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden telkens verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. De laatste aanvraag werd definitief negatief afgesloten door de RVV op 18/06/2015. De aangehaalde elementen van integratie (opgebouwde sociale contacten, scholing), langdurig ononderbroken verblijf in België en de beperkte contacten in haar land van herkomst kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart een vriend te hebben in België en heeft een tante in België (R., S. (...)) Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Hoewel er geen gunstig gevolg aan deze aanvragen werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake.

Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden akten houden onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover verzoekster zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. Voor wat betreft de beslissing houdende het inreisverbod wijst de Raad er op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben. Hoewel de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, maakt het inreisverbod op zich geen verwijderings- noch terugrijvingsmaatregel uit zodat de onderhavige vordering niet met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden. De onderhavige vordering is dan ook niet ontvankelijk.

De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is verzoekster van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat verzoekster een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door verzoekster van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

Verzoekster moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door verzoekster aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. *In casu* voert verzoekster in haar eerste en derde middel de schending aan van artikel 8 EVRM.

3.3.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu wordt niet betwist dat het om een eerste toelating gaat, verzoekster verblijft immers al geruime tijd illegaal in het Rijk. Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Ook bij het onderzoek naar de fair balance-toets dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.2.2. Verzoekster verduidelijkt de door haar aangevoerde schending van artikel 8 EVRM door in haar verzoekschrift te wijzen op de band die zij heeft ontwikkeld met haar tante. Toen zij in 2005 Marokko verliet met haar tante ging hier immers een soort adoptieritueel aan vooraf. Vandaag is haar tante het dichtste wat zij nog heeft als moederfiguur. Zij leerde in de zomer van 2011 bovendien C.H. kennen, een jongeman van Rwandese afkomst. Zij vormen al vier jaar een koppel en zijn na twee jaar bovendien gaan samenwonen. Verzoekster heeft bovendien gedurende al de jaren een bijzonder sterke band ontwikkeld met dit land en ook heeft zij veel vrienden die over de Belgische nationaliteit beschikken.

3.3.2.3. Het EHRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht opmerkt, bevestigde het EHRM in de zaak Samsonnikov v. Estonia op algemene wijze dat het begrip "*gezinsleven*" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen verzoekster en haar tante alsook met C.H. dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Verzoekster, die thans een volwassen vrouw is, voert *in casu* evenwel geen enkel gegeven aan dat er op wijst dat zij afhankelijk zou zijn van haar tante of *vice versa*. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de banden tussen verzoekster en haar tante in die mate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Voor wat betreft het voorgehouden gezinsleven met C.H. dient te worden opgemerkt dat verzoekster in haar verzoekschrift nalaat aan te tonen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. De loutere omstandigheid dat twee volwassen personen op eenzelfde adres wonen en de loutere voorlegging van een permanente verblijfskaart en een aantal foto's volstaan niet om vast te stellen dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Daargelaten of er sprake is van een voldoende hecht en effectief beleefd gezinsleven met C.H. in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat het voorgehouden feitelijk gezinsleven door verzoekster werd ontwikkeld op een ogenblik dat zij zich bewust was of diende te zijn van haar illegale

verblijfsstatus in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was.

In dit opzicht dient tevens te worden vastgesteld dat, ondanks het voorgesteld gezinsleven, verzoekster op verblijfsrechtelijk vlak geen enkele effectieve stap heeft ondernomen met het oog de bescherming van het door haar voorgesteld gezinsleven met C. H..

Verzoekster toont voorts niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden. Zij beperkt zich tot loutere beweringen als zou zij niet meer welkom zijn Marokko en daar niemand meer hebben.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar de verklaring op eer van 13 januari 2016 van haar moeder die zich in Marokko bevindt, dient te worden opgemerkt dat het slechts een verklaring betreft die niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden beoordeeld.

De thans bestreden beslissing heeft als dusdanig slechts een tijdelijke scheiding tot gevolg. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet aantoont dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van het voorgehouden privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders. De loutere omstandigheid dat C.H. over een permanent verblijfsrecht in België beschikt en de omstandigheid dat haar tante en nichtje de Belgische nationaliteit hebben, zijn elementen eigen aan grensoverschrijdende relaties, doch geen onoverkomelijk hinderpalen.

Uit geen enkele objectief controleerbaar gegeven blijkt als zou het ingeroepen gezinsleven enkel op Belgische bodem kunnen worden beleefd.

Voor wat betreft het voorgehouden privéleven ten slotte kan worden vastgesteld dat de getuigenverklaringen die bij het verzoekschrift worden gevoegd niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Het voorgesteld privéleven werd bovendien ontwikkeld in illegaal verblijf. Uit een illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput. Dienaangaande kan overigens nog verwezen worden naar het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Naar analogie met deze zaak heeft verzoekster *in casu* nooit een definitieve toelating gekregen om in België te verblijven. Verzoekster wist dat haar verblijf in België al die tijd precair was. Dit geldt des te meer nu verzoekster al eerder bevelen om het grondgebied te verlaten betekend heeft gekregen waaraan zij nooit enig gevolg heeft gegeven. Noch het administratief dossier noch het verzoekschrift bevatten *prima facie* elementen waaruit zou blijken dat er sprake is een wanverhouding tussen de belangen van verzoekster enerzijds die erin bestaan te willen blijven vertoeven in het land waar zij sedert 2005 aanwezig is, waar diverse aanvragen om verblijfsmachtiging ingediend op grond van artikel 9.3 en 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk of ongegrond werden verklaard en het anderzijds door de bestreden beslissingen beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering. In hogervermeld arrest van het EHRM werd geoordeeld dat bij het afwegen van de legitieme doelstelling, namelijk de handhaving van een effectieve migratiecontrole, niet kan worden gesteld dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in het privéleven van de betrokkene uitmaakt ondanks het uitgebreide privéleven dat zij gedurende al die jaren in de betrokken lidstaat had ontwikkeld. Gelet op de specifieke omstandigheden van de zaak van verzoekster blijkt *prima facie* dan ook niet dat er op verweerster enige uit artikel 8 EVRM afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoekster op het grondgebied te gedogen.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Het door verzoekster beschreven nadeel is identiek aan het betoog dat werd uiteengezet in het raam van het hiervoor onderzocht middelonderdeel. Zoals aldaar uiteengezet, heeft verzoekster op het eerste gezicht geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede en de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

A. VAN ISACKER